

Arrest

nr. 125 315 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 september 2013 het Rijk binnen en diende op dezelfde dag een asielaanvraag in. Op 23 december 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T. Gy., verklaart van Tibetaanse afkomst te zijn en over de Chinese nationaliteit te beschikken. U werd geboren op 10 mei 1986 in de stad Mundgod in de Zuid Indiase staat Karnataka. Uw ouders zijn de Volksrepubliek China op jonge leeftijd ontvlucht en wonen sindsdien in India. Uzelf bent nooit in China geweest, tot voor uw vertrek naar Europa woonde u uw hele leven in India. U bracht uw kinderjaren door in uw geboortestad Mundgod in Karnataka. Op ongeveer 8-jarige leeftijd ging

u onderwijs volgen in Dharamsala in Noord India. U verbleef er gedurende 10 jaar in verschillende TCV's (Tibetan Children's Villages) en vervolgde er uw secundair onderwijs. Op 19-jarige leeftijd verhuisde u naar de stad Nasik in de staat Maharashtra. U verbleef er bij een vroegere collega van uw vader die een klerenwinkel had en u werkte voor hem als verkoper. U woonde gedurende ongeveer 6-7 jaar in Nasik. In die periode deed u na uw werkuren ook aan zelfstudie thuis en behaalde u zo het certificaat/diploma van 'Bachelor of Arts Programme' aan de universiteit van Delhi. Uw vader had vroeger een eigen stalletje op straat waar hij kleren en sweaters verkocht, maar hij werd ernstig ziek in 2005 en diende zijn werkzaamheden stop te zetten. Ook uw zussen werken als verkoopsters in kledingzaken. Omwille van de financieel moeilijke situatie waarin u en uw familie leefden en omwille van het feit dat u zich geregeld gediscrimineerd en onrechtvaardig behandeld voelde door de Indiase instanties waar u bijvoorbeeld uw RC (Registration Certificate) diende te verlengen, besloot u in 2011 dat u India wilde verlaten. Op aanraden van uw vader zou u als enige zoon van het gezin naar Europa vertrekken. U had bovendien vernomen van een vriend dat Tibetanen in België de vluchtelingenstatus krijgen toegekend. De voorbereidingen voor uw reis duurden tot in september 2013. Uw moeder regelde voor u een IC (Identity Certificate). Via een vriend en collega verkoper kwam u in contact met de smokkelaar die u naar Europa zou begeleiden. U betaalde hem hiervoor 950 000 roepies. Een deel van dit geld had u zelf gespaard en verkreeg u van de verkochte juwelen van uw familie. Het grootste deel leende u van uw baas en huiseigenaar in Nasik. U sprak met hem af dat u dit zou terug betalen van zodra u werk had in België. De smokkelaar regelde voor u een Nederlands visum in uw IC. U vertrok op 4 september 2013 vanuit Mumbai naar Europa. U diende uw originele RC en IC af te geven aan de smokkelaar bij uw vertrek uit India en u kreeg deze niet meer terug. De volgende dag kwam u aan in Nederland en u reisde meteen met de auto door naar België. U vroeg asiel aan in België op 5 september 2013.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van uw RC (Registration Certificate), uw originele 'Groene Boekje', 4 diploma's/certificaten van uw secundair onderwijs in Dharamsala en 3 diploma's/certificaten van de universiteit van Delhi.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling, noch voor de status van Subsidiäre Bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

U verklaart in India te zijn geboren en daar steeds te hebben geleefd tot aan uw vertrek uit India op 4 september 2013. Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen en neergelegde documenten dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p. 3 en p. 6).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast.

U verklaart in India veel problemen te hebben gehad, maar wanneer u hier meer specifiek naar doorgevraagd wordt, dan blijken uw problemen eigenlijk voornamelijk van financiële aard te zijn. U stelt dat uw familie bij aankomst in India geen stuk land kreeg van de Indiase overheid om te bewerken en dat jullie het dus vanaf het begin financieel niet gemakkelijk hadden (CGVS, p. 7). Daarbij verklaarde u ook dat uw vader in 2005 ernstig ziek was geworden en dus zijn straatverkoop van kleren en sweaters had moeten stop zetten, waardoor u en uw familie nog meer financiële problemen kregen (CGVS, p. 6). Uw vader besliste dan ook dat u als enige zoon naar Europa zou gaan om daar een beter leven op te bouwen (CGVS, p. 7). Hierover kan het CGVS opmerken dat u, ondanks deze verklaringen, toch uw hele leven op verschillende plekken in India woonde, waarbij u en uw familie blijkaar toch

genoeg geld verdienen om te leven, u kon zelfs studeren aan de universiteit van Delhi na uw werkuren (CGVS, p. 4-5). Bovendien moet er toch ook nog enige nuance gemaakt worden bij deze verklaringen over jullie financieel moeilijke situatie. U verklaart immers 950 000 roepies te hebben betaald voor uw reis vanuit India naar Europa, waarvan u zelf 250 000 roepies had en de rest van het bedrag leende van uw baas in Nasik (CGVS, p. 8-9). Het feit dat u aanhaalt ernstige financiële problemen te hebben gehad in India, maar even later dan verklaart dit aanzienlijke bedrag te hebben neergelegd voor uw reis naar Europa is toch opmerkelijk. U slaagde er blijkbaar in om zelf 250 000 roepies te sparen en u kreeg daarbij ook nog wat hulp van uw familie (CGVS, p. 8). De vraag rijst dan ook waarom jullie dat geld niet gebruikten om jullie financiële situatie in India te verbeteren. Aldus kan geconcludeerd worden dat de financiële situatie van u en uw familie niet van die aard was dat u niet zou kunnen leven in India.

Verder verklaart u dat u vaak problemen had bij het verlengen van uw RC (Registration Certificate) of wanneer u naar instanties ging voor regelingen in verband met elektriciteit en het herladen van het belkrediet op uw gsm en dergelijke (CGVS, p. 7). U voelde zich op die momenten gediscrimineerd omdat u onnodig lang diende te wachten of omdat u om extra geld gevraagd werd (CGVS, p. 7). Wanneer u hierover dan meer doorgevraagd wordt en gevraagd wordt enkele concrete voorbeelden te geven van situaties, dan blijven uw verklaringen echter eerder vaag en weinig concreet. U stelt dat ze geld vragen als u een kantoor binnen gaat of dat ze u de hele dag laten wachten, maar meer specifieke informatie kan u hierover niet geven (CGVS, p. 7). Het feit dat u hier eerder oppervlakkig blijft in uw verklaringen en het u aan doorleefde en concrete informatie ontbreekt, ondermijnt alvast de ernst van wat u hier verklaart. Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die ook aan uw administratieve dossier werd toegevoegd (zie COI Focus 'De Tibetaanse gemeenschap in India') blijkt bovendien dat de actuele vernieuwing en verlenging van de RC's van Tibetanen in India -en zeker voor Tibetanen zoals u die in India zijn geboren- in de praktijk gemakkelijk, routineus en gesmeerd verloopt. Uit deze zelfde objectieve informatie blijkt ook dat indien er zich enige problemen of moeilijkheden zouden voordoen, dat de CTA (Central Tibetan Administration in India) dan bijstand levert aan de Tibetanen en dat er op die manier in 95% van de gevallen een oplossing bereikt wordt. En daarbij komt ook dat de rest van uw familie nog allemaal in India verblijven op dit moment en dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat zij u tijdens contactmomenten die u met hen heeft iets zouden zeggen over dergelijke problemen (CGVS, p. 7).

Vervolgens werd u gevraagd waarom u op dit moment niet kan terugkeren naar India en wat u concreet vreest bij een huidige terugkeer. U antwoordt daarop dat u dat niet weet en wanneer u diezelfde vraag nog een keer gesteld wordt dan verklaart u niets meer te hebben om uw identiteit te bewijzen, zoals een IC, dus dat u niet terug kan (CGVS, p. 8). Dat uw documenten voor een terugkeer niet in orde zouden zijn, slaat eigenlijk nergens op, daar u ook niet de moeite heeft gedaan om in orde te zijn met deze documenten. U hebt immers in België niet de moeite genomen om de Indiase ambassade te contacteren om het verlies van uw originele RC en IC te melden (CGVS, p. 6), wat ook de geloofwaardigheid van uw verklaring dat u uw IC verplicht aan de smokkelaar diende af te geven ondermijnt. U hebt ook nooit de moeite genomen om een kopie te maken van uw originele IC, u zou er zelfs nooit aan gedacht hebben en u heeft ook nooit geprobeerd de originelen terug te krijgen van de smokkelaar (CGVS, p. 10). Wanneer u meegedeeld wordt dat dit wel degelijk vermeld wordt in deze documenten, dat u bij verlies zo snel mogelijk aangifte dient te doen bij de dichtstbijzijnde ambassade, en dat u dan een duplicaat kan bekomen op de ambassade (zie de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd: COI Focus 'De Tibetaanse gemeenschap in India'), dan kan u alleen maar zeggen dat u dat niet weet (CGVS, p. 8). Wanneer u dan nog een keer uitdrukkelijk de vraag wordt gesteld of u dan een vrees heeft op dit moment bij een terugkeer naar India dan stelt u van niet (CGVS, p. 8). Op het einde van het interview wordt u deze vraag een laatste maal gesteld, maar u kan slechts dezelfde problemen herhalen (CGVS, p. 11).

Tenslotte kan ook nog worden opgemerkt dat u bij uw aankomst in Nederland geen asiel aanvraagde (CGVS, p. 9). Nochtans kan van een asielzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij zo snel mogelijk asiel aanvraagt bij aankomst in een veilig land, indien hij werkelijk op zoek is naar een vorm van internationale bescherming. Dit doet eveneens vermoeden dat u India niet verliet omwille van redenen zoals die zijn voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Uit voorgaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to Return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India, dat u in het bezit was van een dergelijke IC en dat u ermee naar België reisde (CGVS p. 6-7 en p. 9). U zou uw originele IC en RC afgegeven hebben aan de smokkelaar (CGVS, p. 3 en p. 6). Dergelijke stereotiepe verklaring kan echter geenszins overtuigen. U legt hierover immers dermate vage, weinig logische en weinig aannemelijke verklaringen over af dat het vermoeden dan ook rijst dat u nog wel in het bezit bent van uw IC. Zo kan u geen enkel document voorleggen ter staving van de reisweg die u aflegde naar Europa (CGVS, p. 10). Verder merkt het CGVS op dat het bijzonder ongeloofwaardig overkomt dat u zulk belangrijk identiteitsdocument zomaar aan de smokkelaar zou afgeven. Het gaat hier immers om uw eigen document en u deed blijkbaar ook geen enkele inspanning om uw IC terug te vragen aan de smokkelaar of om er een kopie van te maken. Het enige wat u hieromtrent kan zeggen is dat u niet weet waarom de smokkelaar dat document van u nodig had en dat u het hem nooit vroeg (CGVS, p. 6). U zou er ook nooit aan gedacht hebben hier een kopie van te maken want niemand zou u ooit gezegd hebben dat dat nodig was en u heeft uw originele IC en RC nooit terug gevraagd aan de smokkelaar, u heeft achteraf nooit geprobeerd hem hierover nog te contacteren (CGVS, p. 10). Dergelijke verklaringen komen vreemd en weinig aannemelijk over aangezien het hier toch gaat om belangrijke documenten die uw identiteit kunnen staven. Uw RC en IC zijn officiële identiteitsstukken van de Indiase overheid die niet alleen meer vertellen over uw identiteit maar ook over uw afkomst en uw status in India. Verder is het ook zeer bevreemdend dat u na uw aankomst in België ook niet de moeite hebt genomen om de Indiase ambassade te contacteren teneinde het verlies van uw originele IC en RC te melden en eventueel een duplicaat hiervan te verkrijgen (CGVS, p. 6 en p. 10). Zoals reeds werd aangehaald blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en die aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat het wel degelijk mogelijk is voor Tibetanen die hun IC in het buitenland verloren hebben, om bij een diplomatieke post van de Indiase overheid een duplicaat te verkrijgen van hun originele IC. Gevraagd waarom u na uw aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuwe IC te bekomen, kan u alleen maar zeggen dat u dat niet wist (CGVS, p. 8). En ten slotte verklaarde u geen enkele weet te hebben van een visum in uw IC waarmee u Europa bent binnen gereisd (CGVS, p. 10). Als u gevraagd wordt of u dan niet in uw IC gekeken heeft en of u er een visum in heeft zien staan of niet, dan stelt u het niet te weten omdat u het niet begreep (CGVS, p. 10). Dergelijke verklaring komt zeer weinig aannemelijk over aangezien u een universitair diploma heeft behaald (CGVS, p. 4-5) en dus wel degelijk onderlegd genoeg bent om te begrijpen wat een visum in uw IC is. Gezien de strenge en individuele grenscontroles op de internationale luchthavens, zeker bij het betreden van de Schengen zone, komt het zeer weinig geloofwaardig over dat u hier geen weet van zou hebben en niets over kan vertellen. Gelet op deze weinig overtuigende verklaringen, ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen, te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt/ kan beschikken, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, zijnde een kopie van uw RC, uw 'Groene Boekje', 4 diploma's van uw middelbaar onderwijs dat u behaalde aan verschillende TCV scholen in Dharamsala en 3 certificaten en diploma's van uw studies aan de universiteit van Delhi, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze kunnen hooguit als een begin van bewijs inzake uw identiteit gelden, hetgeen het CGVS hier ook niet wil betwisten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China, doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten:

Caritas, Vluchtschrift, maart 2012, www.caritas-int.be;

Federal Office for migration, The Tibetan Community in India, 30 June 2013, <http://www.ejpd.admin.ch/content/dam/data/migration/laenderinformationen/herkunftslanderinformation/en/asien-nahost/ind/IND-ber-tibetan-community-e.pdf>;

Organisation Suisse d'aide aux réfugiés, Chine/Inde: situation des réfugiés tibétains en Inde, reinseignement de l'analyse-pays de l'Osar, 9 september 2013, <http://www.fluechtlingshilfe.ch/pays-d-origine/asia/inde/chine-inde-situation-des-refugies-tibetains-en-inde>;

UNHCR, "Improving Asylum Procedures: comparative analysis and recommendations for law and practice" maart 2010;

EHRM, YD t. Zwitserland, 30 maart 2013, n° 23273/13;

EHRM, DC t. Zwitserland, 22 januari 2013, n° 7267/13;

H. Knox Thames, India's failure to adequately protect refugees,

<http://www.wcl.american.edu/hrbrief/v7il/india.htm>;

Vancouver Courier, Tibetan refugees seek better life in Vancouver, 2 januari 2014, te consulteren op <http://www.vancourier.com/tibetan-refugees-seek-better-life-in-vancouver-1.776792>;

The times of India, "Tibetans struggling to find another exile home in exile",

http://articles.timesofindia.indiatimes.com/2013-10-07/india/42793100_1_tibetans-mcleodganj-exile;

US Congressional-Executive Commission on China: Annual Report 2013 10 oktober 2013,

<http://www.cecc.gov/sites/chinacommission.house.gov/files/AR13DJ.PDF>;

Freedom House, Freedom in the world: Tibet, 2010, <http://www.freedomhouse.org/report/freedom-world/2011/tibet>;

Chinese Crackdown on Tibetan Buddhism: A report published for the People's Republic of China's second Universal Periodic Review", Fidh, the international campaign for Tibet (ICT), September 2013, <http://fidh.org/IMG/pdf/en-report-tibet-4.pdf>; "

They Say We Should be Grateful" Mass Rehousing and Relocation Programs in Tibetan Areas of China, Human Rights Watch, juni 2013, http://www.ecoi.net/file_upload/1476_1372338871_tibet0613_webwco-ver-O.pdf;

2012 International Religious Freedom Report - Tibet, US Department of State, 20 mei 2013, toegankelijk op 21 oktober 2013, http://www.ecoi.net/local_link/247442/357657_en.html;

China: country of origin information (COI) Report, UK Home Office, 24 augustus 2011;

Wave of arrests contributes to Tibet's growing isolation, Reporters Sans Frontières, 16 oktober 2013; More Attention to Tibet Needed", Asian Fortune, 6 mei 2013;

Verzoekster legt ter terechtzitting nog een nota neer met volgende stukken:

persartikel van North Gazette, "Tibetan appeals to Home Ministry to stop deportation to China Occupied Tibet", 22 februari 2013, <http://northgazette.com/news/2013/02/22/tibetan-appeals-to-home-ministry-to-stop-deportation-to-china-occupied-tibet/>

Verklaring die mee ondertekend werd door de ambassade van India te Brussel;

Verklaring van de heer Pat Demaret;

IRB, chapitre 10 clause d'exclusion, 28 februari 2014;

Echo of Arunachal, « Aapsu urges caution against refugees wrongdoing », 18 november 2013.

1.3.1. Verwerende partij voegt bij de nota een update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 29 januari 2014, een "Summary Conclusions on the Concept of "Effective Protection" in the Context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers", UNHCR, februari 2003 en een "COI Focus" "CHINA/INDIA/TIBET" "Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe (9 september 2013)", van 29 januari 2014.

1.3.2. Bij een schrijven van 25 maart 2014 voegt de verwerende partij een nieuwe update van de COI Focus "China India, De Tibetaanse gemeenschap in India" van 11 maart 2014 toe, alsook: COI Focus

“China India, De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India” van 25 maart 2014 en COI Focus *“China India, De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China”* van 25 maart 2014.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, de schending van het non-refoulement beginsel en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; de schending van het beginsel van non-refoulement; de schending van artikel 3 EVRM; de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiare bescherming); de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en de schending van artikel 3 E.V.R.M..

2.3. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

Nopens het land van herkomst

2.4. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad benadrukt dat hij geen rechtsmacht heeft om zelf de nationaliteit van verzoeker te bepalen noch of hij er meerdere heeft dan wel of hij staatloze is. Het behoort wel tot de bevoegdheid van de Raad om, op basis van de door verzoeker verstrekte verklaringen en documenten, uit te maken of de voorgehouden nationaliteit al dan niet geloofwaardig en aannemelijk is. Immers iedere asielaanvraag dient te worden afgewogen tegen het land van nationaliteit of indien staatloos, van herkomst. Hierbij is het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker om zijn beweerde identiteit, nationaliteit en regio van herkomst aan te tonen en dit door middel van authentieke identiteitsdocumenten ondersteund door geloofwaardige verklaringen of, indien ernstige juridische en materiële moeilijkheden worden aangetoond om een sluitend bewijs voor te leggen, op basis van coherente verklaringen desgevallend ondersteund door andere concrete en objectieve stukken en landeninformatie.

2.6. Er bestaat geen betwisting over verzoekers identiteit zoals deze ook blijkt uit de Indiase documenten. Verzoeker is geboren te Mungod, India op 10 mei 1986 en behoort tot de Tibetaanse

gemeenschap van India (Green Book). Verzoeker legt geen Chinese identiteits- of nationaliteitsdocumenten voor, noch van zichzelf noch van zijn ouders of grootouders.

2.6.1. Anders dan de commissaris-generaal concludeert, kan uit de gegevens van het administratief dossier en de processtukken niet blijken dat verzoekende partij de Chinese nationaliteit heeft. Verzoeker legt geen documenten voor waaruit kan blijken dat hij, zijn (groot)ouders bekend zijn bij de Chinese autoriteiten, noch dat zij stappen hebben ondernomen om de Chinese nationaliteit te verwerven. Integendeel, ter terechtzitting stelt verzoekende partij dat zijn grootouders en ouders de Dalai Lama zijn gevolgd na de Chinese inname van Tibet en begin jaren zestig in India zijn aangekomen (zie informatie bij het administratief dossier en CGVS-verhoor p. 3-4). Aldus kan niet worden afgeleid dat verzoekers (groot)ouders door de Chinese autoriteiten zouden zijn geregistreerd als Chinese onderdanen gezien ze net vertrokken naar India om zich niet onder het Chinese bewind te vestigen maar om hun trouw aan de Dalai Lama te bevestigen. Verzoekers ouders hebben zich aldus geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap en van hen hulp gekregen om zich te vestigen in India. Ook verzoekende partij is geregistreerd bij de Tibetaanse overheid in ballingschap. Zij bezit een Indiase Registration Certificate (RC), waarin staat dat zij de Tibetaanse nationaliteit bezit. Tibet geniet echter geen internationale erkenning (zie administratief dossier). Verzoeker is geboren in het buitenland uit ouders die niet geregistreerd waren in China en geen documenten bezitten van de Chinese Volksrepubliek. Er worden ook ter terechtzitting geen elementen aangebracht die de bewering kunnen ondersteunen in de bestreden beslissing dat een juridische band bestaat tussen verzoekende partij en de Volksrepubliek China. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uit de nationaliteitswet van de Volksrepubliek China (*Adopted at the Third Session of the Fifth National People's Congress, promulgated by Order No.8 of the Chairman of the Standing Committee of the National People's Congress on and effective as of September 10, 1980*) niet kan blijken dat personen geboren in het buitenland van ouders die vóór hun vertrek uit China niet geregistreerd stonden, de Chinese nationaliteit hebben of kunnen krijgen. Verder kan worden vastgesteld dat China de dubbele nationaliteit niet aanvaardt en dat *"Any Chinese national who has settled abroad and who has been naturalised as a foreign national or has acquired foreign nationality of his own free will shall automatically lose Chinese nationality"* (artikel 9).

2.6.1.1. Verzoekende partij verklaart ook niet de Indiase nationaliteit te bezitten, wat inderdaad kan blijken uit de door haar neergelegde Indiase identiteitsdocumenten. India is voor verzoekende partij niet het eerste land van asiel, maar het land van gewoonlijk verblijf waar zij geboren is en als kind van Tibetaanse bannelingen steeds legaal heeft verbleven met een verblijfstitel of *Registration Certificate* die dit bevestigt (zie RC "Refugee").

2.6.2. Ter terechtzitting wordt dan ook gesteld dat verzoekende partij geen nationaliteit heeft aangetoond noch hebben de beide partijen aangetoond dat verzoeker (*de jure*) de Chinese nationaliteit zou bezitten. De toepassing van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet is aldus niet ter zake dienend. Zoals ter terechtzitting ook gesteld wordt, is het aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij India verlaten heeft omwille van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of om een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Het is ook aan verzoekende partij om aan te tonen dat zij niet naar India terug kan. De opmerkingen van verzoekende partij inzake de *"problematiek en de cumulatieve voorwaarde"* van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, worden aldus *in casu* niet nuttig aangevoerd. Er is dan evenmin enige reden tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

2.7. Verzoeker is geboren in India en heeft zijn hele leven daar gewoond. Verzoeker wordt niet vervolgd door de Indiase overheid. Verzoeker werd op dit punt herhaaldelijk ondervraagd en stelt enkel *"ik vrees niets in India maar ik heb geen toekomst in India"* (vragenlijst 3.4). Verzoekers ouders hebben hun woning gekocht waar ook zijn grootouders inwonen (gehoor p. 3). Verzoeker was niet politiek actief, noch heeft hij ooit deelgenomen aan protesten. Verzoeker is een keer naar een vergadering van *Youth Congress* gegaan maar heeft daar nooit problemen door ondervonden (gehoor p. 7). Verzoeker heeft hogere studies gedaan en werd toegelaten tot de universiteit van New Dehli (zie getuigschriften). Verzoeker stelt dat hij vertrokken is uit financiële overwegingen, dat hij moeilijk werk vond, doch wel degelijk heeft gewerkt ook al verklaart hij slechts twee sollicitaties (gehoor p. 12). Hieruit kan geenszins een vluchtelingenrechtelijke discriminatie blijken maar enkel dat verzoeker India verlaten heeft om economische motieven.

2.8. Uit de informatie aangebracht door beide partijen kan niet blijken dat de situatie van de Tibetanen in India enigszins verontrustend is. De "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 29 januari 2014 herhaalt uitdrukkelijk *"Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)".* Verzoekers loutere beweringen *"Echter volgt ook uit objectieve informatie dat Tibetanen alom blootgesteld worden aan ernstige schade in India en dat zij zich niet tot de autoriteiten kunnen wenden"* en dat *"Daarnaast worden Tibetanen gediscrimineerd in India en aan ernstige schade blootgesteld"* worden niet geadstrueerd middels objectieve informatie en blijven boude beweringen die niet vermogen de objectieve informatie te weerleggen. Uit de toegevoegde informatie is het immers redelijk te besluiten dat de Tibetaanse bannelingen en hun nakomelingen stevig gevestigd zijn in India waar ze zich zowel sociaal, als economisch en cultureel kunnen ontwikkelen en waar ze ongemoeid de Dalai Lama kunnen volgen. Geenszins kan blijken dat zij op structurele wijze gediscrimineerd worden. Dit kan evenmin uit verzoekers verklaringen blijken nu hij hogere studies kon doen en de hele familie steeds een legaal en ongemoeid verblijf had in India.

2.9. Verzoeker meent wel dat het lastig is om telkens zijn verblijfsvergunning te verlengen aangezien dit tijdrovend is en hij telkens wat extra diende te betalen aan de behandelend ambtenaar.

Indien kan aangenomen worden dat het jaarlijks vervullen van administratieve plichtplegingen kan frustreren, dan kan dit bezwaarlijk worden gezien als een vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Immers verzoeker bezat een Registration Certificate (RC), die vanaf 21 mei 2003, (zie kopie) telkens verlengd werd. Verzoeker geeft ook niet aan dat hij of zijn familie problemen had bij de verlenging van hun documenten. Verzoeker kan aldus niet overtuigen dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat RC's een beperkte geldigheidsduur hebben en op de vervaldatum moeten verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen onzeker is of afhankelijk is van de "goodwill van de regering". Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast en dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de "long term staying Tibetans" in de praktijk "gemakkelijk" verloopt (COI Focus) "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", van 12 november 2013 en update van 29 januari 2014). Zo blijkt zelfs dat de Indiase overheid inzake verblijfsdocumenten nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en waar verzoeker er terecht op wijst dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (*"Information Pertaining Tibetan Nationals"*). Dat dit beleid afhankelijk is van de zittende regering, is een bewering die strijdig is zowel met de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier als met verzoekers eigen verklaringen en de voorbij realiteit. Immers de Dalai Lama heeft zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al 65 jaar geleden gevestigd in India. Verzoeker toont evenmin aan waarom er thans na meer dan 65 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen. In tegendeel er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *"dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...)* Niemand verklaarde tijdens de Cedocommissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden". Bovendien kan *"wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes"* krijgen maar ook *"De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of "RC renewal". Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt."* Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. De Canadese rechtspraak (Choezom, Tendzin c. M.C.I. (C.F., IMM-1420-04), von Finckenstein, 30 septembre 2004; 2004 CF 1329) neergelegd ter terechtzitting is in deze zin irrelevant nu verzoeker niet wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Bovendien kan blijken dat deze Tibetaanse zaak steunt op beperkte en onvolledige landeninformatie wellicht nu de zaak dateert van 30 september 2004. De door verzoeker aangebrachte informatie en beweringen vermogen niet deze vaststelling te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het

land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.10. Waar verzoeker nog inroept dat hij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement kan vooreerst worden vastgesteld dat hij dit niet eerder heeft gemeld. Aldus kan niet blijken dat verzoeker in zijn omgeving ooit geconfronteerd werd met een dergelijk probleem of dat hij hierdoor verontrust werd. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement kunnen dan ook niet overtuigen. Uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”*, blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als “gebruikelijk internationaal rechtsprincipe” heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe “Recht op Leven”. Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet.

2.11. Daarenboven kan uit de *“COI Focus” “CHINA/INDIA/TIBET” “Non-refoulement in India volgens een rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe”* aangebrachte informatie en analyse blijken dat Tibetanen geen risico lopen overgeleverd te worden aan de Chinese autoriteiten. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen (zie stuk 5), dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen de facto aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Integendeel uit hetzelfde stuk blijkt dat deze bewering niet verder gaat dan een vermelding zonder bijzonderheden, en voorts wordt gesteld dat ook dergelijke beweringen bovendien schaars zijn en tegengesproken worden en ten slotte dat algemeen genomen de Tibetanen niet het voorwerp zijn van refoulement. Ten slotte kan er nog op gewezen worden dat verzoeker de Chinese nationaliteit niet aantoonst zodat nog zeer de vraag is of India hem al zou kunnen uitwijzen naar China of dat China een onbekende vreemdeling al zou toelaten tot hun grondgebied. De argumenten aangevoerd ten opzichte van China zijn dan ook *in casu* niet relevant.

2.12. Ten slotte is het aan verzoeker om aan te tonen dat hij niet kan terugkeren naar India om redenen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zoals hoger reeds gesteld heeft verzoeker geen vervolging aangetoond in de zin van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker steunt zich louter op de bewering dat hij moeilijkheden zal hebben omdat hij geen geldig Indiaas reisdocument (IC) meer bezit. Verzoeker beschikte over een Registration Card (RC) en een Identity Card (Yellow Book). Verzoeker verklaart eerst dat zijn RC en IC werden afgenomen toen hij in België aankwam en gevraagd of er een visum was *“ja visum voor Nederland denk ik. Ik kreeg het niet in mijn handen”* (verklaring 26A). Verzoeker verklaart nadien strijdig hiermee dat *“toen we in Mumbai aankwamen moest ik die afgeven”* (gehoor p. 6). Dat verzoeker zijn IC diende af te geven aan de smokkelaar kan geenszins overtuigen gezien de tegenstrijdige verklaringen, dit zijn eigen identiteitsdocument is en de Raad überhaupt niet inziet waarom verzoeker 950 000 roepies (verklaring 32) zou betalen, indien hij middels zijn IC op legale wijze kon reizen. Voorts is niet geloofwaardig dat hij geen fotokopie zou gemaakt hebben van zijn voornaamste identiteitsdocument “IC”, terwijl hij wel een fotokopie voorlegt van zijn RC (CGVS-gehoor p. 9-10).

2.13. Inzake de terugkeer van Tibetanen naar India blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie *“COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”* dat *“Voor Tibetanen in het buitenland van wie de IC verloren, gestolen of beschadigd is, staat een richtlijn vermeld op pagina 36 van de IC. Zij moeten dit onmiddellijk laten weten aan de dichtstbijzijnde (Indiase) diplomatieke missiepost. Aansluitend staat op dezelfde plaats in de IC's ook vermeld dat een duplicaat uitgereikt kan worden na uitgebreide onderzoeksdaten”. Dat de Indiase autoriteiten via hun ambassades effectief duplicaten van IC's uitreiken, wordt alvast bevestigd op website van de Indiase ambassade in Rome. Het duplicaat kost er 15 euro.”*. Aldus kan worden vastgesteld dat duplicaten van IC's effectief worden uitgereikt, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek.

Indien geen visuminformatie bij het dossier werd gevoegd, dan kan dit enkel gelden als vaststelling en kunnen hier geen nadere conclusies aan verbonden worden, en al zeker niet naar het beweerde illegale

karakter van verzoekers reis. Bovendien kwam verzoeker zonder problemen het Schengengebied binnen via de luchthaven, wat eerder illustreert dat verzoeker zich genoegzaam gedocumenteerd heeft aangeboden aan de grensinspectie. Verzoeker geeft ook geen toelichting waarom hij desgevallend hier in België geen duplicaat van zijn IC kan verkrijgen bij de Indiase ambassade, desgevallend met de hulp van de Tibetaanse overheid in India of in België (gehoor p. 6). In dit verband kunnen de ter terechtzitting neergelegde attesten van de Indiase ambassade echter evenmin aantonen dat verzoeker de toegang tot het Indiaas grondgebied wordt geweigerd op grond van het Vluchtelingenverdrag. De Tibetaanse personen die zich hadden aangeboden op de Indiase ambassade dienden zich voor de praktische administratieve afhandeling tot de TCA te wenden wat bezwaarlijk kan verbazen nu dit ook de wijze is waarop in India gehandeld wordt en voorts kan uit deze stukken niet kan blijken dat de personen over de enige identificatie beschikten. Verzoeker toont geenszins aan dat een ambassade aan personen die zich ongedocumenteerd aanbieden zonder meer identiteitsdocumenten moet uitreiken. Bovendien kan uit deze bijkomende stukken (stukken 21 en 22) niet blijken dat hun situatie gelijklopend is met deze van verzoeker. Voor zover verzoeker inderdaad niet langer een geldige IC bezit -wat niet is aangetoond- kan evenmin overtuigen dat hij onmogelijk een nieuw document of een duplicata kan krijgen. Integendeel uit de informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat de CTA de Tibetanen daadwerkelijk bijstaan bij het verkrijgen van reis- en verblijfsdocumenten en de Indiase autoriteiten jaarlijks 5000 nieuwe IC's uitreiken (*"CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India"*, van 29 januari 2013). Verzoeker toont niet aan dat eventuele praktische bezwaren van administratieve aard onoverkomelijk zijn, laat staan een vervolging uitmaken.

Verzoekers verweer dat *"Daarnaast moet men ook van een terugkeervisum voorzien zijn en niet enkel van een NORI stempel. Uit het administratief dossier van verweerster blijkt niet of in dit geval men in de mogelijkheid is om terugkeerpapieren te verkrijgen"*, kan niet worden aanvaard nu uit de COI blijkt dat *"Alle Tibetaanse gesprekspartners hebben tijdens de Cedocamissie bevestigd dat het niet echt een probleem is om in India een IC, NORI-stempel of "exit permit" te krijgen"* en bovendien dat *"Alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland in India terug binnen te komen met diezelfde IC"*. Aldus kan vastgesteld worden dat verzoeker met zijn IC dan wel met een duplicaat IC probleemloos zou moeten kunnen terugkeren. Bovendien werd nog terecht opgemerkt tijdens het CGVS-verhoor dat geen Schengenvisum kan verkregen worden tenzij de IC ook een NORI stempel bevat. *"Dat een geïndividualiseerd onderzoek noodzakelijk blijkt"* wordt in casu niet geadstrueerd gezien verzoeker wel degelijk in het bezit is van zijn IC, minstens een IC duplicaat kan verkrijgen, noch kan blijken dat verzoeker dwingende redenen had om India te verlaten. Verzoekers opmerking over de overnameakkoorden is evenmin dienstig.

2.14. Verder stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommandation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."* Aldus kan blijken dat niet vereist is dat men over een geldige RC beschikt om na een lang verblijf opnieuw een RC te verkrijgen.

2.15. Waar verzoeker nog verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient te worden benadrukt dat de rechtspraak van de Raad geen precedentenwerking heeft.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen. Aangezien verzoekende partij zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, toont zij evenmin aan in India een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.17. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.18. Verzoeker vroeg tevens de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer

nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.19. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK